

Đề bài:

Hồ Gươm là
biểu tượng đặc
trưng của Hà
Nội. Mượn lời
Hồ Gươm để kể
sự tích về mình.

Bài làm

Hà Nội có Hồ Gươm

Nước xanh như pha mực

Bên hồ ngọn Tháp Bút

Viết thơ lên trời cao

Những nhà thơ, những người họa sĩ vẫn lấy tôi làm cảm hứng cho tác phẩm của họ. Những người đi xa Hà Nội vẫn nhớ về tôi như một biểu tượng của Hà Nội. Tôi chính là hồ Hoàn Kiếm. Các bạn có biết tại sao tôi lại có nhiều tên như vậy không? Chuyện là thế này:

Tôi đã từng chứng kiến thời kì lịch sử đau thương của dân tộc. Khi ấy, giặc Minh sang xâm chiếm nước ta. Chúng giết người cướp của rất hung bạo khiến nhân dân ta căm giận đến tận xương tủy.

Thời ấy, ở Thanh Hóa, có nghĩa quân Lam Sơn do Lê Lợi lãnh đạo đã nổi dậy chống lại giặc Minh. Thế quân còn non yếu nên nhiều lần bị thua. Thấy vậy, Đức Long Quân sai thần Kim Quy cho nghĩa quân mượn thanh gươm thần. Lưỡi gươm thần vút xuống dòng sông Mã nước chảy cuộn cuộn. Ở đó, có một người đánh cá tên là Lê Thận đã kéo lên được. Ba lần, Thận đều tưởng là một thanh sắt nhưng khi nhìn kĩ lại chàng mới biết đó là một lưỡi gươm.

Sau đó, Thận gia nhập nghĩa quân Lam Sơn và chiến đấu rất hăng hái và kiên cường. Một hôm, Lê Lợi cùng mấy tùy tùng đi đến nhà Thận. Trong đêm tối, thanh sắt ấy chợt lóe lên một ánh sáng kì lạ. Lê Lợi nâng gươm lên và sờ tay vào hai chữ “Thuận Thiên”, song vẫn không hề biết đây là một báu vật. Lê Lợi chợt nhớ đến trong một lần mình đã cùng các tướng sĩ chạy giặc về nhiều ngả. Bất chợt, ông thấy ánh sáng lấp lánh trên ngọn cây đa. Ông đã trèo lên cây, nhẹ nhàng nhắc chuôi gươm, mang về đồn trại. Thì ra đó là một chuôi gươm nạm ngọc.

Thấy sự trùng hợp ngẫu nhiên, Lê Lợi sai người lấy thanh gươm ở nhà Lê Thận raướm thử vào chuôi thì vừa như in. Thanh gươm đã tìm thấy vị chủ của nó, cũng như cuộc kháng chiến có Lê Lợi lãnh đạo chắc chắn sẽ dẫn đến thành công. Lê Thận nâng thanh gươm lên ngang đầu nói với Lê Lợi: “Đây là Trời có ý phó thác cho mình công làm việc lớn. Chúng tôi nguyện đem xương thịt của mình theo mình công, cùng với thanh gươm thần để báo đền Tổ quốc!”.

Thật kì diệu! Từ ngày có gươm thần mở đường, nghĩa quân đánh đâu thắng đấy. Uy thế vang khắp nơi. Gươm thần giúp họ đánh tràn mãi, đến lúc không còn bóng giặc nào trên đất nước.

Đất nước đang trở lại thanh bình, đã đến lúc gác việc binh đao lại. Hà Nội cũng như Thanh Hóa đều sạch bóng quân thù. Bởi thế, Long Quân sai Rùa Vàng lên đòi lại thanh gươm. Một hôm, Lê Lợi đang dạo chơi thuyền

ròng quanh lòng tôi, bỗng nhiên, Rùa Vàng nhô đầu lên khỏi mặt nước và thanh gươm động dậy. Rùa Vàng nhô đầu lên mặt nước và nói, tôi vẫn còn nhớ câu nói đồng dạc ấy: “Xin bệ hạ hoàn gươm cho Long Quân!”.

Vua nâng gươm trả cho Rùa Vàng. Nhanh như cắt, Rùa Vàng há miệng ra đớp lấy thanh gươm rồi lặn sâu xuống, ẩn mình trong lòng tôi. Từ đó, nước ở đây xanh hơn. Nhiều người bảo rằng đây là ánh sáng của gươm nhuộm màu cho lòng tôi, le lói phát sáng dưới đáy hồ như ước mong hòa bình trên thế giới.

Từ đó tôi được đổi tên là hồ Hoàn Kiếm. Tôi chính là nơi chứng giám sự giúp sức của tổ tiên, thần linh cho cuộc chiến đấu chính nghĩa của nhân dân ta. Từ đó tôi sống thanh bình và yên ả trong không khí hòa bình của đất nước.